

PÁK DIÁNA

NYÁR

*Magasra rendelte Isten a napot
s most fakoronákon merész hegycsúcsok
homlokán mutatkozik mégis
egy mezítlábas lidérc
tapaszthatta oda sárral
s ráégette szemének tüzével
szíve paraszával
csöpög tőle az ég is
vérekes a táj
egy dagadó búzaszemből*

*lép elő a gyermekarcú nyár
megbontott hajában
ezerjófű terem
és csupaszfenekű angyalok nevetése
cseng a fülekben
aztán megpattan valami
a magas egekben
s a nyár mint kócos csitrilány
ártatlanságát veszve
rohanni kezd a szelekkel
sírva-nevetve*

APÁM

*Apámba beleroskadtak az évek.
Homlokán a gondok feketék,
fehérek. Belőlük könnyű semmiséget
farag, s rám hullnak forgácsai, mik
estére összegyűlnek.
Apám a világnak
Vígág-vesztett senki.*

*Pedig hajdanán
 resti-vitéz, katona, s férj is tudott lenni.
 Csöndes utak komor,
 őszülő árnyéka már ma, s úgy jár-kei a kertben,
 mintha csak tavaszt várna. Apám homlokán
 búzamezők lengnek, fölöttük
 ágyat vet Isten pár fellegeknek.
 S már álmodik ő is: szebbet,
 mint az élet. Szebbet és jobbat, mint
 amilyet bárkitől kérhet.*

VICC

*Nevet bennem valami, rajtam,
 Hogy boldogulni, győzni akartam
 Magam felett: bámultam hűségesen
 Az eget, mint kutya a holdat,
 Ha hiszi,
 Hogy csaholásért koncot kap,
 S nem koloncot.*

HAGYNI

*Hosszan kell szívni, hagyni,
 Hogy hasson. Hagyni az életnek
 Is, hogy eldobhasson. Úgy, ahogy
 Mi tesszük a cigarettacsikkal, ha vége:
 Vissza sem nézünk rá, hogy
 Parazsa még ég-e.*